

ЕТНОНИМЪТ КАТО ВАЖНА ЛЕКСЕМА В ИСТОРИЯТА

Константин Каменов, Пловдив

Семантиката на етнонима е изключително важна за световната история, както и за мястото на народа в нея. В различните епохи и при различните групи племена и народи етнонимите са били придобивани и налагани по различен начин. Така например много първобитни племена, както и повечето от тюркските народи, а и някои нетюркски са приемали етноним, който първично е бил тотем, свързан с животно, явление или предмет.

Съществуват народи, повлияни културно силно от (прото-) българските култури, които са приели етноним свързан с предхристиянски митологични персонажи. Такива са Египет на фараоните и Етиопия. По подобен начин е наложено и названието на цял континент.

Има съвременни народи, които са приели славата на древни култури в етнонима си, чрез терминологията на тези култури и вероизповедания. Така например съвременните гърци са си приписали етнонима елини чрез термина, с който Атина и Спарта са охарактеризирали своя начин на живот.

Няколко хилядолетия преди Христа терминът *израил* е определение за вид вяра, която днес се охарактеризира като старозаветна. В онези години евреи като народност или племена няма, а има по-скоро юдеи. Днес терминът за използвана вяра е станал етнонимен за целия народ израил.

В последните няколко века се появиха и етноними на народи, предимно създали колонии в Новия свят, възникнали най-вече върху имена на средновековни мореплаватели. Като пример може да се видят колумбийци и американци (САЩ).

Съществуват още различни форми за приемане на етноним, но в настоящия доклад ще се спрем изцяло върху БЪЛГАРИ, за да разберем какво са вложили в него като смисъл основателите на българския народ, както и как възприемат другите етноси този народ, чрез своите лексеми за назоваването му.

Великите посветени са открили нещо много важно, свързано с народа ни. „Когато духовният свят иска да кали човека, да му придаде твърдост, изпраща го на Земята между българите. Когато иска да придаде на някой велик дух твърдост, той пак го праща на Земята да се роди българин. Българинът е професор по твърдостта. В това отношение, когато се касае за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде българин. "Българин" в космически смисъл на думата е "човекът на Духа" – както отбелязва Петър Дънов.

Когато искахме да преценим чрез кои езици е най-добре да се изследва един изключително древен етноним, решихме да се позовем на езиците, използвани при културите поставили основите на (древно-) българската народност. Така стигнахме до въпроса за хун-ну и арийската култура.

Що се отнася до съществуването им във времето и пространството трябва да отбележим, че те запазват в голяма степен чистотата на своите гени. За хун-ну групата съществуват антични извори, че при тях са приемани малки групи от китайци. Нещо присъщо и за съвременни народи. Независимо от това промяна в ДНК картината не се забелязва. Сведения за това отново имаме от съветските лаборатории, но към тези факти трябва да добавим и нещо по-важно. То ще бъде направено интердисциплинарно, а не еднопланово, както винаги се прави за племена и народи.

"Ведите" са между най-важните древни документи, които ни информират, че голяма част (почти цялата) от ариите са (прото-) българи. Изключително ценни сведения в тази насока се съдържат в ранните пурани на "Атхарваведа" (достигнала до нас на санскритски език), където в Северна Индия се споменават и най-важните народи.

На едно от първите места между тях са вписани БУЛИНГИ, БАЛХИКИ, ХУНГА (т. е. ХУНИ) и ХЕТИ. Всички те, както и БРИГИ, отбелязвани в арийски текстове като БРИКИ и ВРИКИ, са от (прото-) българската група.

Езиково хун-ну културата не се е различавала много от арийската, освен чрез част от писменостите. Както отбелязва Ши-гу: „От Фергана на запад до държавата Партия има голямо различие от наречия, но езикът е твърде много сходен и в разговор хората се разбират един друг. От Тянь Шан на запад до Партия всички са близки родственици с хуните.”

След този факт ще предложим база данни от езикознанието, които потвърдиха, че двете азиатски европейски култури са с корени от Балканските племена перке:

1. Един език първично се оформя като такъв в продължение на две хилядолетия, след което се появява и писменост към него.

2. Основателят на сравнителното езикознание Уилям Джоунс отбелязва за санскрита: „Санскритският език притежава удивителна структура. Той е по-съвършен, отколкото гръцкия език, по-богат, отколкото латинския, и по-прекрасен, отколкото всеки от тях, но съхраняващ изключително близко родство с тези два езика... Родството е толкова силно, че нито един филолог, който би се заел с изследване на тези три езика, не може да не повярва на това, че те всички са произлезли от един общ източник, който може би вече повече не съществува.”

3. Подобно родство може да съдържа само първоизточникът, защото когато от него се отделят езици те са част от цялото и са с по-малко особености, както и с по-бедни форми.

4. Санскритът е обявен от езикознанието за първи индоевропейски език, което означава (прото-)тракийски.

5. Индийският проф. Рама Каушик на своя лекция в СУ „Св. Климент Охридски” през седемдесетте години на XX век поднесе сведение, че е открил най-древния санскрит, изписан на камък, вграден в Чипровска чешма.

6. Няколко хилядолетия след периода на Чипровския камък в Средна Азия, Тарим и Гоби се оформят двете (прото-) български култури, носители на първия индоевропейски език.

7. През 2000 г., на симпозиума в Милано, белгийският учен Харалд Харман нарече писмеността на (прото-)траките най-древната в света и я обяви като основа на по-сетнешната тракийска писменост, както и на КИРИЛИЦАТА. Първите писмени знаци, създадени от човешка ръка, са се появили в България и в други балкански страни, а не в Месопотамия, както се смяташе досега. Писмеността не е възникнала нито в Месопотамия, нито в Китай, нито в Египет. Тя се е появила още преди Адамовия потоп. По същия въпрос Х. Харман още в 1990 г. бе завършил по-мощният си труд „Универсална история на писмеността”. В него той обоснова основната си теза, че първата писменост има завършен характер на Балканите 2 000 години преди шумерската.

8. По пътя си към Средна Азия втората вълна изселници от (прото-)траки перке участва и в създаването на Шумер. По тази причина и там се появяват хаплогрупа R1a(b), както и H2a.

9. В Средна Азия, освен санскрит, се появяват езици с писмености като кириали, пахлави, авестийски, брахми и др. Авестийската графика е основата на по-късната парси (фарси).

10. По каменни надписи от столицата на Бактрия Балх се установи, че и кашмири има много общи черти със староарамейския. Последният е най-старото разклонение на западносемитския език, на който са говорили Исус и неговите ученици.

11. Върху кашмирския език има ясно изразено цялостно въздействие от езика на арийската (прото-)българска група. Арамеите пък са една от духовните общини на Шумер, които носят шумерски диалект. Така в центъра на Бактрия се появяват надписи, считани погрешно от някои за арамейски, а те са на кашмири.

12. О. Сулейменов в труда си „Аз и Я” представи изключително-силната лексикална връзка между шумерския и тюркския езици. Поради носителите им и отдалечеността им във времето и разстоянието, то можем да отбележим, че единствената група, могла да осъществи тази връзка са (прото-)българите арии и хун-ну.

13. Турчанинов доказва, че от кириали произлизат финикийската, арамейската, всички западни азбуки, включително старогръцка и латинска.

14. В Гоби многократно са откривани мегалитни каменни блокове с руническо писмо. Най-много проучвания по темата има И.А.Ефремов. Руни от същия вид бяха открити върху средновековно литовско знаме.

15. От базата данни в езикознанието накрая ще предложим фактът, че китайският учен Ян Бао Чън доказва, че влиянието върху китайската писменост е от запад (разбирай влияние на арии и хун-ну).

Преди няколко години за българите бяха извършени няколко генетични проучвания. Добрият анализ от тези изследвания е важен толкова, колкото и това дали ще предложиш информацията като файлов формат (набор от нули и единици) или ще създадеш качествена програма, за да направиш информацията като добра визия. Когато за изследване произхода на народа се предложи на хората сами да разберат какво значат хаплогрупите H, E, R1, I, J и т.н. то повечето от тях едва ли биха разбрали нещо повече от нула, нула, едно. Затова, преди същинската част от анализа ни на фактите ще разгледаме какво означава терминът българин и кога се появява той. Това е етноним от две лексеми БЪЛГ и АР, а не БУЛ и ГУР. Езиковият корен БЛГ (БЪЛГ) произлиза от БРИГ тъй като индоевропейското РИ е преминало в ЪЛ. Това е напълно възможно като езикова промяна, но древните писмени източници на различни народи споменават за БАЛХИ и БЪЛГАРИ (в различен вариант на името) едновременно с БРИГИ и БРИКИ. Появата на БЪЛГ обаче е още във времето на неолита, когато (прото-)тракийските племена се самоназовават ПЕРКЕ. От този етноним едно от значимите племена е получило названието БРИГИ. В района на Средна Азия, когато от Балканите са се отделили (прото-)българи арии, етнонимът БРИГИ се променя в БЪЛГИ. За промените, които са налични и при двата случая са съществували закони в езиците използвани от предците ни. Значението на БЪЛГИ е високопланински, но тъй като в случая тази лексема е свързана с народ (групи племена), то сакралната семантика е духовноиздигнат.

Лексемата АР е със значение човек, а ИЯ е с определение за държавност, но при всички (прото-)българи арии, АР е със семантика благородник. Самата дума "ария" в древоиндийския език, както и думата "айрия" в древноперсийския език означават благороден, знатен, аристократ, от добро семейство, като по този начин думата се възприема като социален термин. Така семантиката на етнонима е високопланински човек, но сакралното значение е духовноиздигнат благородник, а БЪЛГАРИЯ е ДЪРЖАВА (СТРАНА) НА ДУХОВНОИЗДИГНАТИТЕ БЛАГОРОДНИЦИ.

Всички тези факти бяха нужни, за да обяснят, без допълнителна намеса, разсъжденията, които ще поднесем до края на доклада, след като вече изяснихме въпроса за БЪЛГ, АР и ИЯ.

За произхода на името българи има изказани най-различни хипотези, като в по-голямата си част досега те се базираха върху тюркската теория за произхода на народа ни. Ние застъпваме индоевропейския корен на българите и затова търсихме

смисъла на родовия етноним сред нетюркски езикови източници. Независимо от това сме длъжни да представим и виждането по въпроса на другата страна.

Като един от най-изявените езиковеди, поддържащи тюркския произход на прабългарите, се е очертал покойният вече проф. Борис Симеонов. Според него етнонимната практика при първобитните народи била те да се назовават с името на свещеното животно – закрилник на рода, или племето. Използваният термин за този вид етноним е ТОТЕМ. Наименованието по тотемна признак е широко разпространено сред тюркските народи на Азия, поради което и името на прабългарите най-вероятно е било тотемно. Като се базира на факта, че в най-добрите етимологични речници на тюркските езици думата БУЛГАР е означавала животно с красива и скъпа козина или кожа от рода на златката или бялката, езиковедът изказва предположението, че името на това прекрасно и пъргаво животинче е станало тотемно название на прабългарите.

Най-големият недостатък в хипотезата на Б. Симеонов за родовото име, или БЪЛГАР е, че той търси произхода на думата БУЛГАР, а не дори БАЛХАР. Това наименование на народа е използвано само от етноси, в чиято фонетика липсва звукът Ъ и той се замества с У, О, Ы и други.

Ще оспорим и в още един пункт становището за ПУ-КУ, БУ-КУ. Тези етноними се срещат в старокитайските източници успоредно с названието БОЛО, с което е отбелязано съществуващата по това време БЪЛГАРИЯ (БАКТРИЯ). Създадената впоследствие от българи (бактрийци) още една държава в Северна Индия, китайците също назовават БОЛО. Това показва, че в Поднебесната империя за (прото-) българските държави наименованието е било БОЛО, а ПУ-КУ и БУ-КУ са етноними на успоредно съществували с тези държави, родствени техни племена, чиито владения са носили названията им.

Тук е мястото да се противопоставим и на становището на **Веселин Бешевлиев и Александър Бурмов**, че българите са тюрки, защото при едно от наименованията им - УНОГУНДУРИ, етнонимът завършвал на "НДУР". Това е частица, която се среща само при тюркските племена. Считаме, че лексемата е "УР" със значение за племе и че това е най-вероятният суфикс. Последното се потвърждава от наименованията и на другите (древно-) български племена КУТРИГУРИ, УТИГУРИ, БАРДУРИ, УЛТИЗУРИ и други, при които не само липсва окончанието "НДУР", но при повечето от тях липсва и суфиксът "ГУР". По този начин отпада и възможността етнонимите да завършват на споменатото окончание, което означава УЧИТЕЛ.

Един от известните езиковеди Н. Я. Мар, разглежда името БЪЛГАРИ през призмата на йафетическите езици. Ние считаме, че Българският принадлежи към Симовата група езици, но това не означава, че някои думи от тази група, най-вече етнически наименования, не са имали възможност да се препокриват и с термини от йафетическите езици, както и обратния процес на въздействие. Затова се спираме на твърдението на споменатия езиковед, че в йафетическите езици думите ГЛАВА; ПЛАНИНА; ВЪРХ; НЕБЕ, се предават все чрез корена **Bul**. БАЛХ в индоиранските езици означава ВИСОКОПЛАНИНСКИ в смисъл на ДУХОВНОИЗДИГНАТ. В семантиката на това понятие влизат и четирите йафетически думи, произхождащи от корена **Bul** - ГЛАВАТА, със значение за разум; ПЛАНИНАТА, в смисъл на големина; ВЪРХЪТ - най-високото и НЕБЕТО с аналогия за Св. Дух.

Както споменават древните историци, (прото-) българите са съхранявали обичая си, във всеки дом да има Дух-покровител на семейното огнище, или един вид божество на дома, което показва и древните корени на, може би, първият народ в света.

Нищо чудно БУЛГА да е бил Дух-покровител на някои от семейните огнища, но в никакъв случай той не е бил тотем на Българите, от когото да произлиза и името им. Тази наша теза отново се потвърждава в "**Атхарваведа**", където са изброени много (прото-) български племена, между които БУЛИНГИ. Те най-вероятно са носители на тотема, за когото пише Б. Симеонов - БУЛГА, само че в (прото-) българския му вариант - БУЛИНГ. Първоначално, може би, той е бил тотем на един род, след което става и тотемно название на племе, водено от този род.

Нелепо е твърдението, което навлиза в популярната българска историография, въведено главно чрез **проф. Иван Шишманов**, че името на народа произлиза от названието на река Волга - Болга и от татаро-турската дума ЕР със значение на юнак, мъж, откъдето думата БЪЛГАРИН се превежда като "човек (мъж, юнак) от Волга, ВОЛЖАНИН". Отбелязваме като "нелепо" това твърдение, защото по времето, когато се появява името БЪЛГАРИ, реката се е наричала РА, а по-сетнешното ѝ наименование, когато част от (древно-) българите се заселват край нея, е било ИТИЛ (АТЕЛ). По-скоро народът е дал народността си име за днешното название на реката, отколкото обратното.

Не можем да пренебрегнем и добилата голяма популярност сред по-ранния историческия елит хипотеза на полския учен-езиковед **В. Томашек**. Той свързва етнонима БЪЛГАРИ с тюрко-монголския глагол БУЛГА, който означава РАЗМЕСВАМ, РАЗБЪРКВАМ. Оттук следвало, че българите били смесен народ. **Васил Златарски** предполага, че смесването е между БЪЛГАРИ, КУТРИГУРИ и УТИГУРИ, което схващане бе подложено на критика от **Александър Бурмов**.

В нашите научни трудове не поддържаеме нито едно от тези виждания, като считаме, че не е коректно да търсим корена на името на българите сред тюркските езици, след като вече уточнихме, че те са носещите етнонима и са от индоиранския клон на индоевропейците.

Тук ще предложим тезата си, която смятаме, че е подплатена с достатъчно доказателства, открити сред най-различни народи и през различни епохи. Считаме, че името БЪЛГАРИ означава ВИСОКОПЛАНИНЦИ. Тъй като в древността високопланинците са били считани за един вид посредници между хората и боговете, смятаме, че ВИСОКОПЛАНИНЦИ трябва да се разчита в смисъл на ВИСОКОИЗДИГНАТИ,ДУХОВНОИЗДИГНАТИ,ВИСОКОПОСТАВЕНИ.

Отбелязали сме неведнъж, че БРАХМАНИТЕ са били част от (прото-) българите и за да отговорим предварително на опонентите,които ще твърдят, че става въпрос за народ, наречен БАЛХАРА, а не БЪЛГАРИ, ще кажем, че наименованието БАЛХАРА е според санскритската фонетична система, която е една от писменостите използвани от арийските племена и чрез нея тя е променен вариант на името БЪЛГАРИ и отново тяхно самоназвание.

Относно фактът, че българи означава високоиздигнат народ, можем да проверим и успоредно, чрез използваната лексика в антични извори при различни държави.

В древните латински извори вместо БЪЛГАРИ се използва САКРАМОНТИЗИИ. Като прегледаме латинският език, ще забележим, че САКРА се превежда като СВЕЩЕН, а МОНТИЗИИ е форма за множествено число на българската дума ПЛАНИНЕЦ, откъдето се получава словосъчетанието, което добива значението СВЕЩЕНОПЛАНИНЦИ.

Подобен е преводът и в един от арменските източници, където името ни е представено като ХАЙЛАНДУР' К (ХАЙКЛАНДУР), равнозначно на ВИСОКОПЛАНИНСКИ НАРОД. Във варианта ХАЙЛЕНДЪР този етноним се среща сред други народи със същата семантика и почти същия фонетичен строеж. Така

например при древните китайци за група от българите се използва думата ХАЙЛЯНДИ със значение ВИСОКОИЗДИГНАТ. При келтите ВИСОКОИЗДИГНАТ е именно ХАЙЛЕНДЪР, както впрочем е и в английския език и за което пише Гай Юлий Цезар.

ВИСОКОИЗДИГНАТИ е и значението в унгарският език на името БЪЛГАРИ, което звучи НАНДОРФ. Тук е интересно да споменем, че преселението на (прото-) българите в Индия се извършва в район, където по-късно се появява град с името НАНДЕР. Разселването им в други области на Евразия също оставя родовия им етноним (според езика на съответния народ, а понякога дори и според (древно-) български език), който на много места е запазен и досега.

НАНДОР в угорския език (говорът на народ, от последните останки на ХУН-НУ групата в Централна Азия) се превежда като СТАРШИ, ГЛАВЕН, ВИСОК. Така тази дума също се свързва с етнонима БЪЛГАРИ, предлагайки част от семантичното значение на името.

В сведенията на византийският патриарх Никифор Григора (XIV век) за българите се говори ту като за БЪЛГАРИ, ту като за ПЛАНИНСКИ НАРОД. Това показва, че дори прахът на вековете не е успял да скрие значението на народното название сред кръга на посветените в историческите знания.

За ранното присъствие на ВИСОКОПЛАНИНЦИТЕ в района на северозападна Древна Индия се откриват сведения и в надпис, направен в чест на завладените от Дарий територии. Така научаваме за племето ГАНДАХАРА (ГАНДХ=ВИСОКА ПЛАНИНА;АР=БЛАГОРОДЕН НАРОД), което е било покорено още от Кир. Известно е като индийско племе (вероятно от преселилите се в Индия (прото-) българи), населяващо долината на Кабул край ХИНДУКУШ. Този район днес се пада в най-североизточните части на Афганистан, където и досега живеят хора, наричащи себе си българи и настояващи при преброяване да бъдат записвани като българи. Сред цялото население на Афганистан като най-голяма похвала за физическа красота и до днес се използва изразът "КРАСИВ КАТО БЪЛГАРИН". Успоредно с него се използва и похвалата "РАБОТЛИВ КАТО БЪЛГАРИН", а едно от най-стойностните благоухания още се назовава "БЪЛГАРСКИ МЕХЛЕМ". В речника си Томазо пък дава цял етнографски обичай носещ името Vulgaro.

Сходна е и семантиката на името в мумджанския език – БАЛХ=ВИСОК. БУЛЕНЗИИ е другото название за българите в угорския език, значещо ВИСОК, ГЛАВЕН. БУЛЕНЗИИ е и едно от названията на българите, което използват арабите. Думата, обаче, е от индоиранска двусъставна лексема. Още в географията на Птоломей, много векове преди арабските сведения за българите, от II век, на мястото, където готският историк Йордан поставя преселилите се в Европа БЪЛГАРИ, са посочени БУЛЕНЗИИТЕ.

Друго интересно сведение за етнонима предлага А. Б. Кук. Според него Дионис, след като се връща от Индия е наречен Дионис Загрей в Тракия. Неговият възглед е, че терминът Загрей в Тракия съдържа индоирански реликтов корен със значение на "ПЛАНИНА". Всъщност, след самообожествяването си, Дионис приема и българския етноним като свое етническо самоопределение. Затова няма защо гърците да настояват, че Дионис е персонаж от тяхната митология. И той е от (прото-) българската група, както и Херакъл, и Орфей, и Заратушуа, и Буда, и Залмоксис, който е наричан, особено в ранните преписи на Херодот, Белейзин или Гебелейзин. В първият вариант името е разновидност на споменатото вече БУЛЕНЗИИ, а преводът му буквално е СВЕЩЕННОПЛАНИНЕЦ. По този начин, чрез името си, Залмоксис също показва родовия си произход.

Подобно на централноазиатския угорски език и в арабския се срещат няколко наименования на Българите, но всички те са с една семантика. Така например БУРДЖАНИ се превежда като ВИСОК, ВИСОКОПОСТАВЕН. И като стана въпрос за наименованието БУРДЖАНИ, трябва да споменем, че днес един от градовете в Мервския (Унагурския) оазис, на северозапад от Памир, се нарича Бурзан-джирт. Преведено от арабски, името означава Българско селище (град).

Ако разгледаме и името на главното племе, взело участие при създаването на Авитохолова България, известно ни като ОНОГОНДУРИ, а в древни гръцки, латински и източници от други народи, като ХУНОГОНДУРИ, УНУГОНДУРИ и т. н., ще видим, че смисълът при превода на съвременен български език е отново в същата посока: ГОНД=ВИСОК, УР=ПЛЕМЕ. Началото ХУНО само потвърждава към кой кръг са принадлежали дедите ни. ХУНОГОНДУРИ е със значение ПЛЕМЕ (УР) ВИСОКОПОСТАВЕНО(ГОНД) сред ХУНИТЕ(ХУНО).

Говорейки за хуните, ще отбележим че в много писмени паметници, оставени от тях те се самоназовават като народа ХООНО (т. е. ХОН). На други места дословно превеждат значението на етнонима, използвайки вместо него като тждествено понятие, изразите "НАЙ-СТАРИЯТ НАРОД" и "НАЙ-ВИСОКОПОСТАВЕНИЯТ НАРОД В СВЕТА".

За да се разбере какво значение е имала високата планина в древността и защо отъждествяваме в нашето изложение ВИСОКОПЛАНИНЦИ със СВЕЩЕНОПЛАНИНЦИ или ДУХОВНОИЗДИГНАТИ, ВИСОКИ ще предложим един пример от свещената за персийците книга "Зенд-Авеста". В нея е запазено славословие с изброяване на свещените планини. От текста на Херодот дори можем да разберем, че персите, а също траки и други (прото-) българи, принасяли жертви на най-високите планини.

Интерес представлява също, че в района на Тибет, където се заселва един от (прото-) българските посветени - Будда, се е запазила и досега думата БЛОКАР, която се превежда на български език като МЪДЪР, ДУХОВНОИЗДИГНАТ. Коренът на тази дума (БЛО), отново в Тибет, означава ПАМЕТ. Предполагаме, че тези лексеми присъстват в споменатия район, благодарение на учението, което Будда създава там. Любопитни са и сведенията, в които се споменава, че през VI-VII век, в района на бившето владение Булгар, живеела народност, наричана Тогчи. Тя се славела с необикновена красота на населението си. Сред съседните памирски народи се разпространявали легенди, че родът Тогчи произлизал от добрите, горски вълшебници, наричани в този район ПЕРИ, което се покрива частично с лексемата ПЕРКЕ. Името на тази народност, според езика на най-късните пришълци в Памир - тюрките, означава буквално ПЛАНИНЦИ, докато самите те се назовават БОЛОР или БУЛХОР, т.е. БЪЛГАРИ.

В руския речник думата БУГОР = ВЪЗВИШЕНИЕ, ХЪЛМ също се свързва семантично и частично фонетично с етнонима БЪЛГАРИ.

Рядко, но все пак у някои народи, коренът БЛГ (БЪЛГ) се среща с друга своя семантика, функция или друго значение. Например осетинците с БЛГ означават КРАЙ, в смисъл на място. При талъшкия език БАЛХ означава БЛЯСЪК, а в ишкамския същата дума има смисъл на ПРЕСЕЛВАМ СЕ.

Различието с представените по-горе значения на името БЪЛГ сред отделните народи не опровергава тезата ни за значението ДУХОВНОИЗДИГНАТ, ВИСОКОИЗДИГНАТ. Това е така, защото сред посочените последни три езика думата за българин не е свързана с корена БАЛХ.

И накрая, за да преведем името БЪЛГАРИЯ на съвременния български език, ще отбележим, че България е единствената държава, която и до днес се самоназовава АРИЯ.

Една друга група думи, в сродни по езиков признак народи, които по различни пътища са свързвали на определен етап от развитието си своята история с тази на (прото-) българите, дава сведения за царствената природа на последните. Така например академската дума ПАЛКУ означава **СВЕТЪЛ, МЪДЪР, ЦАРСТВЕН**. Египетската БЛКА се превежда като ТРОН, санскритската БАЛХАРА на български значи ЦАР. Тибетската БЛОКАР е равнозначна на МЪДЪР, ДУХОВНО ИЗДИГНАТ. Келтската БЛОГАР предлага и една от възможностите, според която, както твърдят древните историци, (прото-) българите са бръснали главите си. А преводът на посочената по-горе дума означава СВЕЩЕНА ГЛАВА (БРЪСНАТА ГЛАВА).

Другата група думи, които отново се свързват чрез корена си с етнонима БЪЛГАРИ, насочва пряко към една от хипотезите ни, а именно, родствеността на (прото-) българите с някои етноси. Така например в келтския език лексемата БЛЪГУР означава РОДНИНА, а БЛО - РОДНА ЗЕМЯ. Подобно е положението и при адъгския език, където БЛЪ е СТРАНА, РОДЕН КРАЙ, а БЛЪГЪР се превежда като РОДНИНА, СЪПЛЕМЕННИК.

Друго любопитно, извадено от китайската лексика, е сегашното название на БЪЛГАРИЯ, което се изписва и произнася БАО-ЦЗЯ-ЛИ-Я. Този етноним изключително много напомня на името на първата държава, създадена от (древните-) българи край Северен Кавказ, а именно БАРЗАЛИЯ.

Този факт оставяме без коментар, защото считаме, че в случая той е излишен.

Ето и най-често срещаните етноними, с които са били обозначавани БЪЛГАРИТЕ и които фонетично почти не се различават от родовото ни име: **БАЛХ, БАЛИ, БАЛХАР, БАЛХИКИ, БАЛАХИ, БАЛАКИ, ВАЛАХИКИ, ВАЛАКИ, ВАЛАХИ, БУГРИ, БУРИ, БОРДЖИ, БУРДЖАНИ, БОЛГИ, БЕЛГИ, БИЛЯРИ, БЪЛГАРИ, БОЛГАРИ, БЛЪГАРЕ, БЪЛГАРИР, БАЛГЕР, БУРГАР, БЕЛЕНДЖЕР, БЪЛГАРИС, БАЛХАРА** и други.

Един от най-важните елементи за народ, чрез които той има и най-здрави връзки с корените си остава неговото име. Също от голямо значение остават и определенията за него като народ и групи от племена, които са му приписвали други народи, а и на какъв език са били използваните за тези наричания лексеми. Това се опитахме да поднесем тук в изключително синтезиран вид, поради изискванията за докладната форма. Цялостното описание на идеята едва ли би се побрала в многотомно издание, а обработването на наличната в момента информация едва ли би била възможна и от научен колектив. Затова и темата остава незавършена.